

WORDS OF PEACE & TRUTH.

A R E P L Y

TO AN

“ADDRESS TO THE ISRAELITES OF GREAT
BRITAIN, BY A LEVITE.”

BY

RABBI MOSHE ISRAEL HASSAN,

DAJAN AT JERUSALEM, NOW ON A MISSION IN LONDON.

LONDON:

PRINTED BY SAMUEL MELDOLA, 18, ST. MARY AXE.

56

1846

WORDS OF PEACE AND TRUTH.

Thus speaks the man, who has been an eye-witness of the trouble and affliction of Jerusalem. I, the humble MOSHE ISRAEL HAZAN, son of the honoured author of the work חקר דבר ("Research of Matter"), grandson of the late Chief Rabbi of the holy city of Jerusalem, and author of the book חקר לב ("Investigation of the Heart"), the fifth Lineage of the pious Rabbi, author of the book חנוכה דוד ("Encampment of David"), the sixth descendant of the author of the work שנות חיים ("Years of Life"), and the seventh of the eminent Rabbi of the holy city, and author of the book עין יוסף ("Well of Joseph"), and of the tenth lineage of the celebrated poet, one of the grandees of Andalusia, Rabbi Abraham Hazan, author of the well-known hymn אחרית קטנה (chaunted on the eve of the new year), by all congregations of Israel, wherever they are scattered.

I, the least meritorious of the learned predecessors, hereby venture to appear before my brethren, the sons of Israel, with the following lines, dictated neither by ambition of my self, nor for the honour of my ancestral house, nor to boast of my noble extraction. Far be such vain arrogance from me.

These lines are the offspring of the fear of God, which is the beginning of wisdom, leading to the firm adherence to His Law in private as well as in public.

I will now state the circumstances which induced me to publish this pamphlet. With the cause and purpose of my mission from the Holy Land to this city, you are, no doubt, already acquainted.* The immediate cause of that mission is "the fury of the oppressor, which is come upon the dwelling place of Mount Zion," and "the craftiness of the seducers who seek to entrap the souls of Israel." To counteract this baneful tendency, the learned Rabbies and Elders of the holy city, both Sephardim as well as Ashkenasim (German and Portuguese), charged me to lift up my feet, however wearied, and to publish through my speech, however feeble, their anguish and affliction; throughout all Europe where our brethren are scattered, and especially to those of this exceeding great city, whose chiefs are the honourable of the earth, whose renown spreads over the whole inhabitable globe; peradventure their humanity and benevolence may stimulate them to devise a remedy for this crying evil. And here I must not omit to offer a tribute of gratitude to the editors of

* Vide 'Jewish Chronicle,' vol. i.

שיר מיתד וב' תנועות כולו

בקהל גדול אני אקרא לכל עונים
שפרד אשכנז אחרם וגם שונים
ושמיעו נא דברי כת הרבנים
וארגמו ותולעת ולא שנים
חקבלה יקרה היא מפנינים

אני משה וישראל מחונים
לכו חקבעו אחים וגם בנים
חאזינו עלי תולע האמונים
בידי אין וזב אופיר ולא אונים
אבל אחי דבר יקר מרוב חונים

נאם הגבר ראה עני בשעריך ירושלים הוא השפל משה
ישראל חזן ס'ט בן לאדוני אבי הרב המחבר ס' חקר
דבר ז'ל בן לאדוני וקני הגאון ר'מ בעה"ק ירושלים ת'וב
בעל מ' ס' חקר לב ז'ל דוד חמישי להרב החסיד בעל מ'
חוזה דוד ז'ל דוד שיש להרב בעל ס' שנות חיים ז'ל דוד ז'
להגאון ר'מ בעה"ק הנ"ל בעל מ' עין יוסף דוד עשירי להשר
המשורר המפורסם מגדולי אנדלוס"א שבספרד כמוהרר
אברהם חזן ז'ל בעל המחבר פיוט אחות קטנה הנאמר בכל
תפוצות ישראל כליל ר'הי אני הרל באלפי היום יצאתי
לקראת אחינו בני בדברים שבכתב חרותם בעט ברזל
ועופרת לא לכבודי ולא לכבוד בית אבא ולא להתפאר
בשלשלת יחוס חלילה בי הכל הבל והעיקר בירדנו ראשית
חכמה יראת ד' וקיום אמונתנו בסתר כבגלוי וזהו תכלית
חכמה ומה שהגעני עד פה לפרסם דברי אלו היינו מעמא
שהנה כבר נודע סיבת ביאתי פה העירה יע"א מפני חמת
המציק כי בא על מכון הר ציון מחמסת המינים לצודר
נפשות ישראל ועין חכמי ורבני הספרדים והאשכנזים השם
ישמרם שבירושלים ת'וב'ב גורו עלי לכתת רגלי להודיע
צערם אל אחינו אנשי אירופא ובפרט העיר הגדולה לשרים
הזאת אשר שריה נכבדי ארץ המפורסמים בכל העולם
אולי יבקשו תרופה למחלה זו בגודל רחמנותם ואין כאן

the "Voice of Jacob," and "Jewish Chronicle," whose exertions on behalf of our afflicted community, the Lord may remember for good, and cause them to behold the comfort of Zion.

Since my arrival at this city, an address to the Jews of Britain has come under my notice. The epistle was signed by the initials אש"ל and although it avowedly and apparently breathes a spirit of peace and love for the welfare of the nation at large, yet on a careful investigation and minute examination, we shall discover that its tendency is disadvantageous to the interests of Israel, and the stability of her tradition. I therefore could not turn away my eyes nor refrain from *speaking out* on the subject; since it is obligatory upon even the least of Israel openly to state his opinions on religious matters, were they even of importance, far less than that which the epistle in question involves; (*vide* אש"ל reply 12), the contents of which I will now endeavour to analyse and argumentatively to treat upon.

The writer in speaking of prevailing evils, says, "Another evil has arisen amongst you. Hitherto the Portuguese and Germans were as two distinct families, between whom there was no amalgamation. Boundaries were set that were impassable; each thinking that divisions for the sake of God were to remain for ever. And so ye did remain two parties until a *third* rose up to arbitrate between both," &c., &c. I humbly confess that I am at a loss to conceive the meaning of the words "between whom there was no amalgamation;" and what he alludes to, speaking of the "boundaries that were impassable," and "the two parties" that were to remain. If he refer to the customary observances of אש"ל * in many of which the Germans are more rigid than the Sephardim, whilst in others the latter are more rigid than the former, why does he vent his wrath upon the Jews of Britain, and not upon the Jewish inhabitants of other countries? Surely these differences may easily be traced back to the various opinions of their respective spiritual instructors, whose sincerity of motive is beyond question, and whose decisions were adopted and carried out by their then respective congregations, and lawfully adhered to by their successive generations up to our present ones.†

This variance in observances prevails even among the German Congregations between one another, and likewise among the Sephardim Congregation between one another: thus, for instance, many religious customs are more rigidly followed by the Jews of Turkey and Western Palestine than by those of Jerusalem, according to the traditions handed down by the various Rabbies of the respective places to which their jurisdiction extended. This variance is incidental to traditional law. And is it because of these unessential

* The technical term by which part of the Jewish Code of Law is understood.

† *Vide* the Preface of Rabbi Joseph Caro of blessed memory, where the subject, as well as in *Jore Deah*, section 244, is fully treated, and both decisions are the words of the living God.

מקום להאריך כי הוא חוץ מדרכינו ועל טוב יזכר שם אחינו המדפיסים בעל קול יעקב ובעל ס' הזכרון וזכרה ה' להם לטובה - שבשפלנו וזכרו לנו ה' יראם בנחמתי ציון. והנה בהיותי עומד פה מקוה רחמים האל יתברך ורחמי אחינו בני ישראל הגיע לידי מכתב ליהודים בדפוס לא ידעתי מי בעל דברים כי אם ראיתי סמוך לחתימה נון כפופה • וניב שפה • וקול בן לוי • קול ענות אנכי שומע • וראיתי במכתב זה כמה דברים נגלים ונסתרים אשר כל הרואה דברים כפושמן יראה לו כי דיבר טובה גדולה על כללות האומה ומבקש שלום ורדפהו • ומי שמשקיף בהם חצי השקפה יראה ויבחין אשר לא טוב דבר על ישראל ועל קבלתם • ועכ' לא יכולתי להתאפק מלהעלים עיני • עין מוסכם אצלינו ראפי' על דבר פחות מעיקרים אלו מחויב קמן שבישראל לגלות דעתו • ושלא לכבוש נבואתו וכמיש רשל בתשו' ס' יב יעו"ש • ועכ' הנני בא לחשיב עפי' סדר מכתבו • תחילה כתב וזל עוד זאת רעה נמצא בכם עד הנה דברתם לאמר שתי משפחות אנחנו ספרדים ואשכנזים כי לא מתערבין דנא עם דנא ויחדיו גבול שמתם בל יעבורון • ותחלקן לשנים עד כי בא הג' הכת החדשה להכריע בינכם וכו' עכ' דבריו בקיצור • ואני בעניותי לא ידעתי מה כיון לומר דלא מתערבין דנא עם דנא ומה הגבול ששמו וכיצד נחלקים לשנים • אם כוונתו על מנהגי איסור והיתר שבאיזה דברים מחמירים האשכנזים ומקילים הספרדים ובאיזה דברים להיפך • בזה מה עשו הללו וישבי בריטניא כי אשתפוך המימי עליהו ולא יושבי ארץ אחרת • מאחר דהדבר מקובל כך לב הכתות מהמורים לצדקה ראשונים כמלאכים שנהלקו כפי' איזה הלכות • וזה נטה דעתו להחמיר וזה נטה דעתו להקל • ופשטה הוראתם כל אחד במקומו כסברה אחת • וכמו שהאריך הקדוש מור"ם ז"ל בהקדמתו • ועיין שך יוד"ס רמ"ב באורך והכל אלו ואלו דברי אלהים חיים • וכוה יקרה אפי' בין האשכנזים עצמם לפי קבלת המורים ממקום למקום •

variances of customs that the peace-loving writer imagines the existence of "boundaries impassable, and divisions to remain for ever?" Far be such thoughts from us! We are all children of one Father; we all have but one written and one oral law; we all draw from the one inexhaustible source of the Talmud, and the decisions founded thereon by the authorised Judges of the Sephardim and Ashkenasim respectively—those sources which serve to quench our thirst for knowledge and instruction. Even our great teacher, Rabbi Joseph Caro, (בית יוסף) although himself a Sephardi, emphatically enjoins, in his celebrated work, "Abkath Rochel," ("Powders of the Merchant,") p. 126, on every Jew, be he Ashkenasi or Sephardi, to look up to the decisions of Rabbenu Ascher generally termed Rosh (a German), especially in all matters touching איסורי דבר, which decisions are not allowed to be altered, and no one has the power to act against.

Thus Rabbi Joseph Caro, a Sephardi, loudly and distinctly declares Rabbi Ascher's (an Ashkenasi) authority so binding, that the Sephardim, as well as the Ashkenasim, must indiscriminately abide by it. And can there be a union more indissoluble than this between the Sephardim and Ashkenasim? Still more difficult is it to conceive how the author of the letter in question could load with the reproach of disunion a whole nation, whose communities, whether Sephardim or Ashkenasim, do not hesitate to eat and drink together—intermarry with each other—and, in their whole intercourse from days of yore, have preserved, and still preserve, such harmony as that now existing between them? Rabbi Joseph Caro, the Sephardi of blessed memory, was united by marriage to the daughter of Rabbi Zecharia Sechschin. (*Vide* reply as above.) And the author of "The Two Tables of the Covenant," (שני) an Ashkenasi, was married to the daughter of Rabbi Moses Galanti, a Sephardi; and also the son, the author of "The Gate of Ephraim," was married to the daughter of a Sephardi; and to this day in Jerusalem the two bodies intermarry with each other. May God grant that death shall not separate us!

If the author allude to a law formerly enacted among the Sephardim Congregation of London, which prohibited the intermarriage with the Germans, he is greatly mistaken; since this prohibition was enacted at a time when the Sephardim were just settling in England, after their exile from Spain—at a time when the Germans also emigrated into this land, "one from a city, and two from a family,"—whose extraction and lineage were unknown, and who were looked upon with suspicious eyes, as it always is the unhappy fate of exiles who, as our sages remark on the blessing of our Patriarch Abraham, (Midrash Rabba, Genesis, c. 39,) are not only deprived of their homes, but also of their wealth and good name. From those German strangers the Sephardim observed a distance, which sprung not from prejudice of the latter, but from the want of

וכן יקרה בספרדים עצמם שבירושלים מקילים בדבר
אחר • ובערי טורקיא מהמירים • ובערי המערב באופן
אחר • וכך היא דרכה של תורה ואיך מפני זה יקרא
עליהם חלוקים לב • וגבול ששמו ביניהם חלילה מאחר
כי כולנו בני איש אחד נחנו • ותורה אחת עפי' קבלה אחת
לנו וממי התלמוד והפוסקים הגדולים ספרדים ואשכנזים
כולנו כאחד אנו שותים בצמא את דבריהם עד שכתב
מרן ר' יוסף קארו זל בס' אבקת רובל דקבו ע"ש דכל בני
ספרד ואשכנז סומכים על הראש בהוראותיו ובפרט בענין
איסור והתר אחרי דברו לא ישנו ואין כח לשום אדם
לעשות מעשה נגד סברתו א"ד יעו"ש הרי שר' יוסף קארו
זל ספרדי היה וקורא בגרון על הראש שהוא אשכנזי שאין
לנו הספרדים והאשכנזים לחורות נגד סברתו ומה תרצה
חיבור בלי פירוד יותר מזה • ועל הכל זוהי שקשה איך
יאמר על אומה אחת כללית שאוכלי' ושותי' זה אצל זה בלי
שום פקפוק ומתחתני אהרדי בשמחה ובטוב לבב מימי
עולם ומשנים קדמוניות • שהרי מרן ר' יוסף קארו זל
הספרדי לקח לו לאשה בת ר' זכריה ועכשן אשכנזי זל
כמבואר בתשו' אבקת רובל והרב שני לוחות הברית
אשכנזי היה ולקח לו בת מוהר"ם גאלנטי הספרדי • וכן
בנו של הרב שער אפרים כמבואר בספריהם • ועד היום
ולמחר בכלל בירוש' תוב אנו מתדוהנים אהרדי • יהי רצון
ה' המות אל יפריד בינינו כי אנשים אחים אנחנו • ואי
כונתו על ההסכמה הידועה שהיתה לספרדים פה העירה
יעא' שלא להתחתן יחד אין זה מן התימה דאפשר באותו
זמן כיון שבאו כל הקהל כאחד מאספמא ובו בפרק היו
באים אשכנזים גרים בארץ מלוקמים א' מעיר וב' ממשפחה
אשר לא נודע להם מהותם ויחוסם כמו שכן דרכו של גר
להתמעט בשם ובעו"ש כנודע מברכת אברהם אבינו ע"ה
ע"ז לא רצו להתחתן בהם על כי לא נודע שלשלת יחוסם
וכך מצינו במס' קידושין שהיה ר"פ מבקש משפחה המיוחסת
ולא היה מוצא עד שאמר לו חנכ' אחר ודלמא אין

identity of the former. We also read in the Talmud, (Treatise Kidushin, c. 4,) that Rabbi Juda hesitated to allow his son to intermarry with the families of his place, because he suspected the character of their extraction; which is a case in point, to show that it is by no means a novelty nor a separation from the law to be scrupulous in the choice of matrimonial alliance, as to extraction and character of the family.

Another reason for that law might be found in the necessary provision they deemed it expedient to make for their daughters in case of the demise of the husband without issue, who would thus be precluded from marrying again on account of the remote absence of the Iabam (brother-in-law), who has to perform the rite of Chaliza. (*Vide* Deuteronomy, c. xxv., v. 5—10.)

When, however, in the course of time, the body of Ashkenasim had settled in the country—increased in numbers and moral worth—their character become more stable and trustworthy, and thus the above grounds of suspicion had been removed—the prohibitory resolutions were annulled—and Sephardim and Ashkenasim joined in marriage. (*Vide* the book, "Investigations of the Heart," by my honoured father of blessed memory, Choschen Mishpat, vol. 1.)

If the writer of the letter allude to the exclusive appointment of men for spiritual guides of the respective congregations—which admit no Sephardi for the German, nor German for the Sephardim Congregation, as is the case in this city, at Amsterdam, or at any other place where there are Sephardim and German Congregations—he has no right either to stigmatize it with the term of "separation;" since this appointment is but in accordance with the laws of society, which always more incline towards our own townsman, who speaks our tongue; still more so are we inclined to follow, and therefore ought to select, a leader in our religious affairs from the midst of us, whose office it is to be acquainted with the language, customs, sacred melodies, political history, and to adhere closely to all the observances in the ceremonial worship and liturgy of the congregation over which he is to preside.

Another reason for the exclusive appointment of the spiritual leader we may trace to the law, which enjoins on every congregation to maintain its learned officers and ministers with the honour and respect due to the dignity of their station (Choschen Mishpat, section 9); and also to the law of charity, which teaches to prefer the poor of our own city to those of other cities. (Joreh Deah, sect. 251, par. 3). Consequently every congregation which is enabled to maintain a spiritual guide, and is fortunate enough to meet with one of their members capable for the office, is in duty bound to give the preference to that member. And should it happen that there are two communities (German and Portuguese) in one city, over one of which presides a Rabbi, who is formally ordained, and skilful in judgment, whilst the other congregation has none, nor is able to

קא אטינן מאותם דכתיב בהו נשים בציון ענו ועייש.
נמצא שלא דבר חדש ולא פירוד הדת הוא לבקש היותר
מיוחס הבני אצל האדם שלשת יחוסם. או אפשר
שהששו על בנותיהם משום תקנת עגונת שאפשר יתברר
שיהיה לחתן אח במקום רחוק ובמות האיש תשאר אשתו
זקוקה ליבם יושב בארץ מרחקים. ועז הסכימו מה
שהסכימו. ובמלאות הימים כי בן פורת יוסף הושרשו
האשכנזים בארץ הם ובניהם ואחיהם ופרו ורבו על
הארץ והוכר מעלתם ויקירותם ושלשלת יחוסם כולם
ברורים ונתבטלו ב' מעמים הנזל עז היום הותרו
השבטים לבא וב' וכדין עשו ונתבטל המעם שר הסכמה
נתבטלה הגזירה והוא דין פשוט. ועיין לאדוני זקני בס'
חקרי לב ח' ח' באורך. ואי כוונתו על קבלת המורה
לצדקה שעל הרוב כשהיו ב' קהלות אשכנזים וספרדים
בעיר אחת כמו פה יע' ואמשטרדם ונמצא שמימי
עולם נהגו שכל קהל היה להם מורה מבני קהלתם
ולספרדים מורה ספרדי ולאשכנזי מורה אשכנזי גם זה אינו
שום פירוד כלל. וכך הוא טבעו של עולם שכל אחד
מקרבא דעתיה אצל בני. עירו ומדבר כלשון עמו ומביש
במי שהוא מורה לצדקה עליהם צריך שיכיר בטיב לשונם
ומנהגם וניגונם ופוליטיקין שלהם ושיתנהג כחומרתם
וקולותם ומנהגם בתפילותם ופיוטיהם ואפשר דמן הדין כן
צריך להיות אי מהמעמים האמורים ואי ממעם אחר והוא
שבין שפסק השע' ח' כי חובה על הקהל לפרנס דיניהם
וחכמיהם בכבוד ולא בביווי כשיעורש ובשע' יור' סי' רנ"א
ס'ג פסק על הצדקה דעניי עירך קודמין לעניי עיר אחרת.
עז כל קהלה וקהלה שרוצים להוציא הוצאה להיות להם
מורה ויש להם ראוי כל אחד בקהלתו ודאי שכל קהלה
חייבת להקדי' למורה שהוא מקהלתם והוא פשוט ומבורר.
ואין ה'ג שאם אחת מב' הקהלות שהם בעיר אחת ולא
יהיה להם רב מוסמך ובקי בהוראה ובקהלה האחרת יש
להם ואינם מוצאים מבני קלתם ראוי להוראה הא ודאי

meet with one suitable to the office amongst its own members, the law incontrovertibly prohibits this congregation to carry on their ecclesiastical affairs without an appointed minister. (*Vide* Shulcan Aruch Orach Chaim, sect. 53, par. 24. Choshen Mishpat, sect. 40, par. 1.) And the congregation is bound to fill up the vacancy with no regard to his being a Sephardi or an Ashkenasi, for we have one law and one judgment, and the Judge, if learned, will surely know to administer instruction to every congregation, according to their respective customs ordained by their authorised Judges.

These premises being indisputably settled, I would fain ask the author of the epistle how he dares to call brethren so closely united by the ties of faith and social intercourse "two distinct families, with whom there was no amalgamation?" I would ask him what he means by saying "*a third rose up to arbitrate between both?*" I would ask him whether that may be called "arbitration" which *permits that which both parties prohibit*—a prohibition which has been strictly observed among all Israel? Is such presumptive proceeding to be called arbitration? Alas, that such expression should escape our lips, which would perpetuate the separation and widen the breach to an extent which beggars description!

Again, when I read in this strange letter, "Ye therefore in your great wrath replied, 'Behold, we are the majority; and besides, they are but unlearned seceders, therefore they have no portion with us.' Thus did ye thrust them away, and numbered them not amongst ye. These are part of your ways—is it not so? . . . Have you done well in what you have said and done?—in not remembering the bond of brotherhood?—though their God is your God, and Him alone they serve. And why should those who transgress the oral law be accounted worse than those who transgress the written law? Do you not honour many who publicly break the commandments, if they are but lavish of their gold? And in order that they may present gifts, particular respect is shown to them, by calling them to the reading of the portion, &c.," the hair of my flesh stood up, and I shuddered at the perusal of these words, the fallacy of which I now proceed to lay bare before the public.

First, the expression, "Therefore, in your great wrath . . . did ye thrust them away, and numbered them not amongst ye."

I ask, does it at all depend upon *us*, is it at all in *our* power to draw the seceders near or to remove them? What is the Israelite to do, who follows tradition which teaches us to remove them? And if law and tradition command their ejection, of what avail is the fraternal covenant? Does not Scripture laud the tribe of Levi, "who said unto his father and to his mother, I have not seen (Deut. xxxiii. 7), and implicitly complied with the call of Moses, him," "and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his neighbour?" (Exodus xxii. 27.) What could their brethren do when the royal decree dictated their removal? As to the plea, "their God is your God," surely this cannot be of any

דינא יתיב וספרין פתיהו דאמור להם להיות בלי מורה הוראה וכמש שש' אח' ס' נג' ס' כד ועין בחמ' ס' ח ס' א וחייבים הקהל לקבל עליהם יהיה מי שיהיה ספרדי על האשכנזים או אשכנזי על הספרדים. ולית דין צריך בושש מאחר דתורה אחת ומשנה אחת לנו והמורה הבקי יודע במיב להורות לכל קהלה כפי מנהגה עפי' הפוסקי. ואחרי כל האמור אמור לי כותב המכתב הזה איך יכתב על אחים לא יתפרדו כי לא מתערבין דנא עם דנא. ועוד אפילו לסברתך מה זאת ההכרעה—שהכריעו הכת השלישית בדברים שהם אמורים לב' הכתות הנל. ופשט איסורן בכל ישראל הכזאת שמה הכרעה הם כי לא להוכיח אין זה אלא תוספת פירוד הלבבות לפי המושכלות ולפי המקובלות איני יודע כמה. שנית עוד כתוב במכתב הזה וזל גם אתם בחרות אפכם בם אמרתם אין להם חלק בנו ותדיחום. ולא פקדתם הן אלה קצות דרככם וכו' הרמבתם את אשר עשיתם ולא זכרתם בבית אחים אשר אלהיכם אלהיהם ורק אותו יעבדו ולמה יגרעו העוברים מדרבנן את מדאורייתא הלא אתם מכבדים למפרי התורה לעין כל אך אם המה זלים זהב משקם ובעבור יתן הנשיא מתנה לו אתם נושאים פנים בתורה עכ"ד. אמר המשיב תסמר שערך בשרי מללמוד דברים אלו מכמה טעמים גלויים ומפורסמים הא' איך כותב בחרות אפכם בם הדיוחום ולא פקדום וכי הדבר תלוי בידם לקרבם או לרחקם ומה יעשה ישראל ההולך עפי' הקבלה והפוסקים והם הרגו לנו להרחיק ואם התורה והקבלה צייתה להרחיקם מה יעשה ברית אחים. הרי מצינו שבוה נשתבה שבט לוי שנאמר עליו האומר לאביו ולאמו לא ראיתי כמאמר משה הרגו איש את אחיו ואיש את קרובו ומה יוכלו לעשות האחים מאחר שגזרת מלך עליהם להרחיקם. ומה שאלהינו אלהיהם זה לא יועיל להם ולא יציל אותם והרי לפניך אמונת ישמעאל שהיא אמונת היחוד עד שכתב עלי' הרמב"ם בס' המורה אין יחוד כיחוד הישמעאלי ועכו' הרי

7

use to them, when we consider the Mahomedan faith, which, although it admits the unity of God, indeed so strongly admits it, that Maimonides in his "More Nebuchim" remarks, "there is no unity as strong as that according to the Mahomedan faith," yet those that believe in it are a distinct and separate nation from ours. The reason for this separation is obvious; our faith embraces three great principles: 1st, the belief in the unity; 2nd, the belief in the Prophets; 3rd, the belief in traditions which have been disseminated all over Israel; and whoever is deficient of the faith of any of these three doctrines is guilty of death. This is also the opinion of Rashba (vol. i. sect. 9), who says, "Whatever is handed down to us traditionally by the Elders, we must abide by; and we have no right to reject their tradition, unless we have substantial proof that it is spurious, which God forbid! What right have we to reject a tradition because it has not spread among our people, after that tradition may be traced upwards, from generation to generation, to Moses our teacher, of blessed memory, or to the Prophets? Often is the substance of the tradition typically embodied in a scriptural passage; not that such typical allusion is decisive, but it bears out the truth thereof, and thus oral and written law corroborate each other; the doctrine of the resurrection, for instance, the scriptural proofs of which are not decisive unless strengthened by "tradition." (Vide the chapter in the Rashba, where this subject is fully treated on). The same author (sect. 414—419) relates the numerable afflictions which befel the men of Provence, because it appeared to the learned men of Sepharad, that they stretched out their hands against the sanctuary of tradition; how they agitated the world, and resolved not to pursue any non-biblical studies, except medicine, until the pupil had arrived at the age of twenty-five. He also relates the awful anathema signed by forty Rabbies of Barcelona, in the year 65 of the fifth thousand, A.M., which was promulgated throughout the world, and how they were despised for it. Yet you will read there (sect. 419) the letter of defence written by the Philosopher Rabbi Jedajah Bedrashi, of blessed memory. Whoever reads this letter, the hair of his flesh must stand up on perceiving the mighty wisdom in all sciences and natural philosophy, and yet how he weeps, entreats, and defends himself before the Rashba. O that these questions and replies were translated into English, that the people might hear that this separation is nothing new! that there were also in former times men great and learned in all wisdom and sciences, who have suffered great hardship and contumely, and yet how they supplicate and submit to their brethren of the House of Israel. It is my firm belief, that whoever has Jewish blood in him, and reads the letter of the Philosopher Rabbi Jedajah, B.M., will have many a doubt dispelled, and arrive at many a conviction in the truths of religion; and if his heart were of iron, it would bend beneath the force of these truths he would abandon his way and his thoughts, perceive the extent of his error, return to his brethren, and no doubt embrace them and their tradition in love and brotherhood.

7

אנו נחלקים לב' אומות. והמעם פשוט ומבואר שאמונתנו אית בה שלשה שריגים גדולים א' אמונת היהוד ב' אמונת הנביאים ג' אמונת הקבלה שפשטה בכל ישראל ואם היסר אחת מכל סממניה הייב מיתה. וכמ"ש הרשב"א ח"א סי' ט' וז"ל וככה יקרה לנו מן הדין בכל דבר שיש קבלה ביד הוקנים וזקנות שלא נסתור קבלתם רק אחר הקיום שאינו באפשר חלילה ולמה נסתור קבלתם מאחר שאין קבלה פושטת ביד עמינו רק שקבלו אותה דור אחר דור עד מרעה או עד הנביאים. ופעמים יהיה ענין ההוא נרמז בכתוב ולא שיהי' הרמז ההוא מוכרח רק שהכריחו הקבלה ויתאמת ענין הכתוב עם הקבלה. וכענין תחית המתים שראיות הכתובים אינם מוכרחות אלא עפ"י ההקבלה א"ד הרשב"א ז"ל ועי"ש באורד. והלא תראה עוד שם בהרשב"א מס' ת"ד עד ת"ח כמה מדורות עברו על אנשי פרובנצא בשביל שנרמה להכמי ספרד שפשטו יד בקבלה כמה הרעישו העולם והסכימו שלא ללמוד חכמות היצוניות חוץ מחכמת הרפואה עד שיהיה לנער כ"ה שנה ותראה שם נוסח ההרם הנורא שחתמו בו מ' רבנים מברצלונה בשנת ס"ה לאלף החמישי ופזרו אותה בכל העולם וביו אותם. ועכ"ז תראה שם בס' ת"ח כתב התנצלות שכתב הפלוסוף האלהי ר' ידעי' בררשי וכל הקורא בכתב זה תסמר שעירות בשרו מראות חכמתם בכל חכמות ובפלוסופיה המדנית ועכ"ז כיצד בוכה ומתחנן ומתנצל עצמו לפני הרשב"א ומי יתן והיה יעתיק תשובה אלו בלשון אנגליש. בעבור ישמע העם כי אין כל חדש והרי מלפנים כמה גדולים היו בכל חכמות וכמה ביונות סבלו. ועכ"ז כיצד מתחננים ומדברים לפני אחיהם בית ישראל. ולדעתי כל מי שהוא זרע ישראל בלמדו כתב הפלוסוף ר' ידעיה ז"ל. יתישבו לו כמה דברים וידע דרכי האמונה ואם ברזל הוא מתפוצץ ויעזוב דרכו ומחשבותיו וידע כי הוא טועה טעות נמורה וישוב אל אחיו המקובלים באהבה ואחוה בלי ספק. ואחר כל זאת הגידה נא לי אלה הצאן קדשים יושבי ברימניא מה עשו לד' ומה

After these statements, I would again ask the writer of the epistle, what have this holy flock, the inhabitants of Britain, done unto thee, and what could they have done, since they firmly believe in all which we just quoted? What remedy could they have devised for their brethren, who obstinately persevere in their error? Is this a mere money matter to be settled by arbitration? or does it touch their *personal* honour merely, that it might easily be forgiven? It is with their sorrow and their grief that they are compelled to remove them!

And as to the question, "Why should those who transgress the oral law be accounted worse than those who transgress the written law?" I reply that, should even the writer vainly imagine that he has read and read again ever so much, yet I maintain that what he read was not properly explained unto him. Because there is a vast difference between him who transgresses a written law and him who transgresses an oral law; because the latter substitutes another interpretation to Scripture, and denies tradition; whilst the former, however great his offence, into which he is carried by the overwhelming torrent of passion, yet does not dare deliberately to gain-say any part of tradition. Maimonides also says, "I have come to the decision, that if a man transgress any of the statutes, even such as eating meat with milk, &c., but in a manner to evince a premeditated opposition and deliberate antagonism to the divinity of the law and its truth, of him Scripture says, 'The same reproaches the Lord.'" (Numbers xv. 30).

According to this decision of Maimonides, Rashba acted in the case of the men of Provence, although these men did not go half the length as did the people in question. Here we have another proof that the setting up of new principles, be the innovation material or trivial, is considered more destructive in its purpose than the committing of a capital offence on the impulse of the moment. We, therefore, are justified in ejecting those who sever themselves from the body of Israel; not so, however, those transgressors who act not from deliberate opposition to the law—they are permitted to be called up to the reading of the portion of the law. (*Vide* Tashbatz, Vol. ii. sect. 261; and also the later writers.)

The same applies even to transgressions of greater magnitude, as that of idolatry, &c.

Having cited such weighty evidence in support of my argument, I call upon the writer of the epistle to explain what led him to stigmatize a whole community, including more than 10,000 heads of families, Sephardim and Ashkenasim, by reproaching them with "honoring many who publicly break the commandments, if they are but lavish of their gold? and, in order that they may present gifts, particular respect is shown to them by calling them to the reading of the portion." No, my brother, this is not a good report, and it does not become a man pretending to integrity, publicly to calumniate a whole body; against such a calumny the King David long since cried out, "Thou sittest and speakest against thy brother;

ביום לעשות אחרי שהם מאמינים בכל האמור מה רפואה יבקשו לאחיהם אחרי שהם עומדים בדעתם ואין הדבר הזה דבר שבממון שיעשו איזה פשרה ואינו נגיעת כבוד שלהם שיש בידם למהול. ועל אפם ועל חמתם מוכרחים הם להרחיקם. ומה שכתבת למה יגרעו העוברים מדרבנן את מדאורייתא לזה אומר שאפילו אם תאמר לי שקרית ושנית על כל פנים אני אומר לך שלא פירשו לך שהפרש גדול יש בין עובר עבירה דאורייתא או דרבנן מפני שהוא מפרש פירוש אחר ומכחיש הקבלה למי שעובר אפילו עבירה גדולה בלי שום טעם מנגד אלא מפני שיצרו מתגבר עליו מתאוות גופניות וזה כתבו הרמבם בפי' וז"ל הדין אצלי בכל עבירה שיראה ממנה סותרת התורה או המחלוקת כנגדה אפילו אכל אדם מ ישראל בשר בחלב וכו' מפני דעת שתבאר ממנו שאינו מאמין שזאת התורה אמת הוא אצלי מה שהתורה אמרה את ה' הוא מגדף וכו' וע"ש כל העונשים שאני רוצה להרחיקם כי כונתי לקרב ולא לרחק ועל פי לשון הרמבם זה עשה מעשה הרשע וחבריו באותה תשובה הגל כמו שתראה שם באורך אפי' שלא היה באנשי פרובנצא אפי' המחצית מזה לפי שמועה ראשונה. נמצא אתה למד שמי שבונה במה לעצמו גדולה וקמנה הוא יותר גרוע מעובר עבירה גדולה וע"ז יפה צו שהפורשים מדרכי צבור מצוה להרחיקם לא כן בעלי עברה שאינם אסורים לקרוא בתורה בצבור כמו שבי' התשב"ץ ח"ב סי' רס"א ועיין באחרונים אפי' עבירות גדולות השקולות כע"ז ואין כאן מקום להאריך כי אין חכם בלא ספרים כמו שאין אומן בלא כלים. ואחרי היות כן אתה הכותב הזה איך יצא מתחת ידך דבר שאינו מתוקן לכתוב על כללות אומה אחת כעשרת אלפים בעלי בתים ושבי בריטניא ספרדים כאשכנזי כי ח"ו הם מכבדים את מפירי התורה ובעבור יתן הנשיא מתנה נישאים לו פנים בתורה ח"ו. אוי אחי לא טובה השמועה ואין נאה לאיש השלם לדבר כזה על כללות אומה אחת בפומבי וע"ז

thou slanderest thine own mother's son" (Psalm xl. 20); nor is it becoming to make the press the medium for spreading abroad the failings of our fellow-men. Did not even Moses, the lord of all the Prophets, draw punishment down upon himself by saying to the Israelites, "Ye are rebellious," although they had committed the capital offence of worshipping the molten calf, an offence which has left a stain behind, which is not yet entirely effaced.

Let us bear in mind what Scripture says of the friends of Job, (xxxii. 3); "also against his three friends was his wrath kindled because they had found no answer, and yet had condemned Job." Our sages of the Mishna also quote facts yet abundance in corroboration of the above. I will quote but one, which occurs at the conclusion of Treatise Edjoth, on which Rabbi Obadiah of Bartenura observes, "The author of the Mishna spares the character of the people, and forbears mentioning the name of the family which disgraced itself, in order to teach us how cautious we ought to be before we speak condemnatory of the character of our fellow-creature, and that we should rather cover the disgrace. If we are to observe this caution with those who *did* disgrace themselves, how much more with those who *did not*." (*Vide Reshal*, sect. 12; and also the Tosephoth Jomtoth, of the same Mishna.)

All these quotations I make to prove that, were even the writer justified in finding fault with the body, he is wrong in the manner in which he publishes it, and violates the rules of good society. But, in truth, the writer of the letter is *not* justified in the charge he brings; for I am a stranger in this land, yet I call Heaven and earth to witness, that from the day that I have set foot on this ground, I have heard my brethren of the Sephardim Congregation again and again lament and bewail the separation of their brethren; "And as one that mourneth for his mother, they bowed down heavily," especially when they consider that the seceding portion consists of some of the worthiest of the congregation, and the most benevolent among the people; nor do our brethren of the German Congregation look with indifference upon the secession synagogue. And I, although I do not know them personally, weep day and night when I reflect on the division in the House of Israel. Are they not all our brethren by birth and yet so widely estranged from us?

But although the great body admits them to be wealthy and benevolent, yet have they separated themselves from them according to the law: for how could we act otherwise unto them? Does not the merit of the two holy congregations of Portuguese and Germans consist in the very consistency we observe, that we do not invent from our own heart every day statutes and judgments; but whatever our faithful tradition admits, we admit, and what it rejects, we reject! We are like a servant who has to obey the behests of his master, in

צעק אדונינו המלך דוד תשב באחיך תדבר בן אמה
תתן דופי ולא נחא למריהו דתבזה קהל אחת חרות על
הלוחות בעט ברול הלא אתה ידעת כמה נענש משה
אדון הנביאים בשעה שאמר על ישראל ממרים היתם
אפילו שחטאו חטא מפורסם כמו חטא העגל שעדין
מצואתו לא רוחצנו וגם ידעת מ"ש הכתוב וגם על רעי
איוב חרה אפו כי הרשיעו את איוב וגם מדברי חכמינו
חכמי המשנה אתה למד בן מכמה מקומות וחד מניהו בסוף
מס' עדיות כתב ר' עובדיה זל וזל חס התנא על כבוד
הבריות ולא הזכיר שם המשפחה הפסולה שקרבהו ו ציון
בורע ללמדך כמה צריך אדם לזהר שלא לספר בגנות
חבירו ולהיות כוסה קלון אם כך בפסולים כ"ש בכשרים
עכ"ד ועש' ועיין רש"ל סי' י"ב ועיין תו"ט שם כ"ז אני כותב
לפי דעתך שח' לא טוב הם עושים עכו' הרי אני מראה
לך שאפי' מס' דרך ארץ לא שנית אבל האמת הוא שאין
הדין עמך שדרי אני גר בארץ הזאת ומעיד אני עלי שמים
וארץ שמיום שבאתי שמוע שמעתי מתנודדים את אחי קק
הספרדים ומצטערים על פרידת אחיהם וכאבל אם קודר
הולכים ואומרים בפיהם כי צר להם מאד על פרידתם
ובפרט כי הם היו מיקירי הקהלה ומתנודדים בעם וכן ודאי
הם מצטערים אחינו קק אישכנזים בלי ספק וגם אני שאיני
מכירם כלל אנכה יומם ולילה על פרידתם כאלו הם אחי
מבטן ומהריון איכ הרי שהם מודים שהיו עשירים והיו
מתנודדים ועכו' רחמם עפי' התורה ומה נעשה להם מאחר
שאנחנו חב' קהלות הקדש זהו שבחינו שאין אנו בודים
מלבינו בכל יום הקים ומשפטים כי אם מה שהרחיקה
קבלתינו הנאמנה אנו מרחיקים ומה שהקריבה קבלתינו
אנו מקרבים ואנו כעבד לפני המלך כי מה שגזר המלך על
עבדו אפי' על אחיו ועל קרובו להרע או להטיב החיוב מוטל
לקים גזרתו ואין לו עליו שום תרעומת דברים אפי' לפי
המושכלות ועכשיו שהצעת לפניך כל האמור אשאלך
ותודעני כותב המכתב הזה מה כונת בספרך אשר כתבת

whatever that master commanded him, whether he comprehends the justice thereof or not.

I will now proceed to that part of the letter which states, "To you, brethren, I therefore call. Let your eyes distinguish rightly: there is a time to keep and a time to cast away; a time to plant and a time to uproot. . . . Let there be a council of peace between you, even all of you together. Empower him who has been chosen from among the people to minister unto you* . . . to set fences in Judah, pointing out, 'Thus far mayest thou go and no farther.'" Let me ask what he wishes us to cast away, and what to uproot? and how the is chief Rabbi to interfere? But I would advise him to leave the chief Rabbi in peace, and as it was customary in the debates of the Sanhedrin, for the junior in rank to open the argument, so would I, who stand so much beneath the great man, who am but a humble messenger of the Rabbis of Jerusalem, Sephardim, and Ashkenasim, invite him to enter into a controversy with me, and to explain his meaning and his object.

If it be the object of the writer to diminish aught, or to allow aught which has hitherto been considered unlawful throughout all Israel, and which they and their descendants have received and abided by; indeed, his time is wasted and his efforts are vain, for he will not find any one to listen to and follow him, since that custom, however trivial, has already spread and taken root in the hearts of the community.

If the object of the writer be to induce both Congregations, Sephardim, and Ashkenasim, to unite in all their laws and customs, to induce the one congregation which may perhaps be more rigid in a ceremonial observance, to relax that rigour in order to go hand in hand with the sister congregation: I have already proved that the customs handed down by the ancestors are binding for ever upon their descendants, in which I am fully borne out by several Rabbinical writers; and what authority has a Chief Rabbi of the present time to oppose the decision of the ancients without being sufficiently supported by still greater authority. If this privilege be once conceded, we shall be on a level with those who daily invent new laws, which, however, will not enjoy any stability with a nation, without overseers and ruler; where every one is his own master, the weak boasts, "I am a hero," and the ignorant says, "I am a sage." The writer will not find any among the wise men of Israel, upright and skillful in judgment, who will concede this point to him. If he perhaps fondly imagine that the election of one Chief Rabbi may remedy the evil, as he will be empowered "to uproot the plant," I am bound to tell him that no Chief Rabbi is invested with such power in matters of law, but only in money matters, as it is well known to every one versed in our Code of Law.

* Alluding to the Reverend Dr. Nathan Adler.

וְלֹא אֵלֵיכֶם אִישׁ אֶקְרָא עֵינֵיכֶם תַּחֲזִינָה מִשְׁרִים עַתָּה לְשִׁמּוֹר
וְעַתָּה לְהַשְׁלִיךְ עַתָּה לְמַעַת וְעַתָּה לְעִקּוֹר נִטּוּעַ וְכוּ' וְיַעֲזֹת עֲצָה
טוֹבָה לְהִגֵּי כְתוּת לִקְבֵּל הַנְּאוּן אֲבִיר חֵק נָתַן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
הַיּוֹ שֶׁהוּא יִתֵּן גִּדְרֵי בִיהוּדָה לְאִמּוֹר עַד פֶּה תִּבְנֶה אֲדִי
בְּקִיצוֹר אֲנִי אוֹמֵר לָךְ דְּבַר אֶתָּה עֲמָנוּ וְנִשְׁמָעָה מִה רְצוֹנָךְ
לְהַשְׁלִיךְ וּמִה רְצוֹנָךְ לְעִקּוֹר נִטּוּעַ. וְשֶׁהָרַב הַצָּדִיק רַב כֹּהֵן
צָדִיק יִטַּל בּוֹה תִּנִּיחַ הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה בְּמִקְוָמוֹ כִּי גִדְרֵי
כְבוֹדוֹ וְתַתְּחִיל מִן הַקָּמֶן כְּמוֹנִי מִשְׁרֵת קָמֶן מִרְבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם
סִפְרֵיכֶם וְאִשְׁכְּנֵיכֶם וְנַעֲשֶׂה כְּדִין הַסִּנְהֶדְרִין. שֶׁהַקָּמֶן
מִתְחִיל וְזֶה הַחֲלִי לְהַתּוֹכֵחַ עִמָּךְ מִה רְצוֹנָךְ וּמִה כּוֹנֵנֶךְ.
אֲבִי רְצוֹנָךְ לְגִדְרֵי וּלְהַתִּיר דְּבַר שֶׁשֵּׁשֶׁט אֲסוּרִין בְּכָל
יִשְׂרָאֵל וּמִקְבֹּל עֲלֵיהֶם וְעַל זֶרַע הָאָדָם וְדָא יִבְלָה וּמִנָּךְ
וְתָם לְדִין כֹּחַךְ וְלֹא תִמְצָא מִי שֶׁיִּשְׁמָע אֵלֶיךָ אֲפִי עַל מִנְהַג
קָמֶן מֵאַחֵר שֶׁכֵּבֶר נִתְפָּשֵׁט בְּכָל יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁתַּקַּע הַדְּבַר וְלֹא
יֵאמֵר. וְאִם רְצוֹנָךְ עַל אִיזָה חֻמְרוֹת שֶׁנִּהְגוּ אִיזָה מִהֵב
קִהְלוֹת שֶׁרְצוֹנָךְ שֶׁכֵּלֶם יִנְהֲגוּ כְּקִלּוֹת חִבְרִיתָה וְיִהְיֶה מִנְהַג
אֶחָד לְכוֹלֶם גַּם עַל זֶה כֵּבֶר כְּתַבְתִּי לָךְ לְמַעַלָּה שֶׁאִיסוּרִין
אִיסוּר עוֹלָם. וְכֵבֶר בָּאוּ הַסִּפְרִים מִלְּאִים יוֹי וּמִפִּיקִים נִגְוָה
עַז בָּאֵר הַיְטִיב וּמִה כֹּחַ יֵשׁ בְּיַד הָרַב הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל הַיּוֹ אוֹ
בְּיַד שֶׁאֵר מִרְבֵּנִי יִשְׂרָאֵל וּלְחַלּוֹק עַל הָרֵאשׁוֹנִים בְּלִי מִשְׁעָן
וּמִשְׁעָנָה. וְאִם יִהְיֶה כֹּחַ זֶה אֲבִי חֻזְרֵנוּ לְהִיּוֹת בְּכָל הַהֲמוֹן
הַבּוֹדִים מִלִּבָּם בְּכָל יוֹם חֵק וּמִשְׁפָּט לְפִי סִבְרַת רְצוֹנָם וְזֶה
וְזֶה לֹא יִתְקִימוּ בְּמִשְׁכַּח בְּאוֹמְרָה כִּי אֵין לָהּ שׁוֹמֵר וּמוֹשֵׁל וְכָל
חֵד בְּרִידָה הַחֲלֵשׁ יֵאמֵר גִּבּוֹר אֲנִי וְהַנִּבְעֵר יֵאמֵר פֶּקֶח אֲנִי
וְהוּא מוֹשֵׁבֵל וְלִפִּי הַדִּין לֹא תִמְצָא שׁוֹם חֵכֶם מִחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל
הַכְּשִׁירִים וְהַבְּקָאִים בְּדִרְבֵּי הַהוֹרָאָה שִׁיּוּדָה לָךְ בּוֹה. וְכֵבֶר
הַשְׁקֵפְתִּי וְאֲנִי מִבֵּין דַּעְתְּךָ שֶׁנִּדְמָה לָךְ שֶׁקִּבַּלְתָּ רַב אֶחָד
מִהֵנִי לְעִקּוֹר וּלְנִטּוּעַ עַז אֲנִי מוֹכֵרָה לְהוֹדִיעַךְ שׁוֹה שֶׁשִּׁמְעַת
הוּא עַל דִּינֵי מִמּוֹנּוֹת כִּי כָל אָדָם שְׁלִים בְּשָׁלוֹ אֲבִל לֹא
בְּאִיָּה שֶׁכֵּבֶר מִקְבֹּל וְזֶה יְדוּעַ לְכָל תּוֹפֵס סֵפֶר עַד שֶׁלֹּא
הוֹכֵרָה לְהַבִּיא לָךְ רְאִיּוֹת - וְאִם אוֹפֵן שְׁאֵלְתְּךָ עַל אִיזָה
דְּבָרִים שֶׁלֹּא בָּאוּ מִפּוֹרְשִׁים בְּפִסְקִים אִי שֶׁלֹּא יוֹדַע בְּבִירוֹר

Should the author allude to those matters, which are not clearly stated in the Poskim (Judges) or about whose tradition prevails some uncertainty, or such as rest upon points, which may be turned in favour of permitting that which was considered prohibited, by deducing it from analogous cases which occur in the Talmud and Poskim, (as mentioned by the "Rosh," who says, we have the power to follow the system of the ancient, to deduce matter from matter, subject from subject, inasmuch as the sages of the Talmud could not possibly provide for every case—Reply 69)—surely if this be the purport of the epistle, the writer need not to conceal so studiously a fact which is generally admitted amongst all Israel, where every Hacham assiduously seeks to penetrate the fundamental principles of the law, with the view of mitigating its severity, (*Vide* Tashbatz, vol. i., s. 65), and after having arrived at certain conclusions, he communicates them to his fellow Rabbies, both Sephardim and Ashkenasim, and, if they meet with their approbation, become the law of the land among Israel. And now, when, alas! the mind for learning has decreased, nor have we a perfect collection of books requisite for our researches, no Rabbi, however great, is authenticated to depend upon his inferences, but requires either the plain statement of the case, or the concurrence of his contemporaries.

One thing however is evident from the general tendency of the epistle, that it aims at the eradication of the principle of tradition from Israel; I therefore tell the writer that his silence would have been more becoming than his speaking, and why should he turn away the heart of the people of the Lord; have we not suffered enough by the late secession? "If the heavens above were measured," we shall not find any wise man who fears the Lord, and is versed in Jewish jurisprudence, who will dare to decide upon his own judgment; such presumption is only met with in men who are not ordained, unacquainted with Rabbinical Law, and who are inclined to libertinism, but he who has the fear of God in his heart will surely not depend upon his own opinion, if it be opposed to his teachers, even in the least point, much less in the principles of tradition.

If even the Rashba, of blessed memory, who is admitted on all hands to have been thoroughly acquainted with all branches of knowledge and science, says, "that even the most unessential traditions which have spread in Israel claim from us lawful observance, in what consists our superiority to entitle us to make innovations in any matter of religion, conscious as we must be, that we are, in comparison to him, as a drop to the ocean, either in theological or philosophical lore. Even Maimonides, the prince of philosophers, is nevertheless the head of the supporters of tradition, which breathes through the numerous pages of his works, especially his work "Letters from the South." Who can presume to doubt where he

שמקובלים עליהם או שאר צדדים שיש צד מה להחיותם עפי' לימוד וראיות מהתלמוד והפוסקים ללמוד דבר מדבר וכמו שהורה לנו אבינו הראש בתשובה כלל סח שכתב שיש לנו רשות לצאת בעקבות הראשונים וללמוד דבר מדבר וענין מענין יען חכמי התלמוד לא הספיקו לכתוב כל המאורעות א"ד ז"ל. ועל דרך זה יהיה אופן שאלתך. גם לזאת אשיבך ידידי שזאת אינה שאלה רחוקה והיא קרובה למאוד ולא היה לך להסתירה כל כך שענין זה הרי הוא ככל הדינים הנהוגים בישראל שחכם אחד מרח ויגע ללמוד הדברים בשרשם ומאסף לכל המחנות ומשתדל בכל מאמצי כחו להקל לא להחמיר וכמ"ש התשב"ץ ח"ב סי' מ"ה. ומה שתעלה מצורתו כותבו על ספר ושולחו לרבני ישראל ספרדים ואשכנזים ואם הסכימו עמו שכיון הלכה לתלמיה תתפשט הוראתו בכל ישראל. כי הן בעון בדור הזה שנתמעטו הלבבות ואין כל הספרים מצויים בעיר אחת אין שום חכם יוכל לסמוך על דמיונותיו אם לא או שימצא הדבר מפורש או שיסכימו עמו חביריו. אבל הן בעון מתוך שורות כתביך אני רואה כי רצונך לקעקע ביצתן של ישראל בעיקרי הקבלה המעט אם רבי. ולזה אני אומר לך שתקוץ יפה לך ולמה תניא את לב עם ד' די לנו הצרות הראשונות כי זה אם ימדו שמים מלמעלה לא תמצא שום חכם ירא שמים ובקי בהוראה שיוכל להורות על קוצה של יו"ד כי אם איזה פחות שאינו מוסמך ולא ידע מה קאמרי רבנן וניחא ליה בהפקירא אבל כל מי שנגע יראת ד' בלבו לא יסמוך על דעתו לחלוק על דבר קטן מרבנותיו וכ"ש בעיקרי הקבלה ואחרי ראותינו הרשב"א ז"ל שאנו בקיאים בו שהיה בקי בכל חכמות ועב"ז כתב שאפי' קבלת הזקנות שנתפשטה בישראל מן הדין לנהוג אותה. מה בחינו יפה לחדש שום דבר מאחר שאנו מכירים עצמינו שאין אנו לפנינו אפי' כטיפה מן הים לא בחכמת התורה ולא בפלוספיא. וכן אחרי ראותינו ראש הפלוסופים הרמב"ם ז"ל. ועב"ז הוא ראש המחזיקים הקבלה כמבואר בספריו ובפרט בס' אגרות

decides? Let us rather join in the beautiful lines of Rabbi Jedajah Bedrash:—

"The end of all philosophy is this—
Turn neither to the right nor to the left
From the principles of the creed laid down
By the greatest and worthiest of the Gaonim,
Our great teacher and philosopher, Rabenu Moshe,
Son of Mamion, of blessed memory."

I now address myself to you, who have on your own accord separated yourselves from us. What could we do? However great our mutual affection may be, are we to give up our certainties for your doubts, which are neither founded on tradition, as we stated before, nor on rational philosophy? *Vide Ribah*, sec. 276, who states, that if in commercial affairs man ought to contrive to find out the safest place celebrated for wealth and commercial knowledge, much more careful ought we to be in the selection of the road leading to the service of God. Why, then, my brethren, should we, who are anxious to serve the Lord according to his precepts—according to the traditions of the great sages of Israel, who were famous for their wisdom in all branches of knowledge—why, then, should we abandon their established decisions, and embrace groundless and tottering doctrines? Were even—which God forbid there should be—any of our customs improper, yet the guilt is not ours, for thus have we inherited them from our fathers before us, and thus have they received them; we therefore, have a satisfactory plea, and a substantial defence, should we be accused of it before the divine throne of justice.

Not so if we should walk in the way you have chosen! Who guarantees us for the safety of that path? Who can appease the wrath of the Lord? What plea can we adduce in justification to escape the deserved punishment?

This reasoning, be it remembered, I resort to in reply to your notions, which cling to the rational *only*; as to our own conceptions, not the least doubt enters our minds as to the truth, genuineness, and stability of our traditions, and with our heart and soul embrace and depend on them, specially or collectively, more or less ancient.

I therefore beseech you, my brethren, do not deal so wickedly; return, ye backsliding children; why should you not bestir yourself to reflect on your children, who will rise after you; who will not observe even that which *you* observe; who will be without a head and guide to lead them in the way. You will then be the least of all people; even the glimmering spark of fraternal love which yet binds us together will be extinguished by the rush of time; they will feel the pangs which your estrangement and alienation entails

תימן אנן מה נענה אבתריה ואנו אין לנו אלא לומר כמו
שאמר הפלוסוף מוהר"א בדרשי זל וזל. כל מה שנשמאל
ונימין. אין לנו אלא להאמין. במה שהאמין. הפלוסוף
המאמין. הוא הרמב"ם זרוע ימין. אד זל. ואני בעוני
אענה בשירי. ואשא משלי ואומר

שיר מ'ב תנועות ויתד.

שרשם כארני פו ודר בונות.

דברי מקובלים מוסרים

דברי חכמים הם כדברונות.

אראת לכל מורי וחם מודים

ואחרי כל הדברים האלה אמרו אתם. קרובים שנתרחקתם.
מה בידנו לעשות לכם. הגם כי גדולה אהבתכם האם
יש בידנו להניח את הוראי שלנו וליקח ספיקות שלכם
אשר אין להם שום סמך לא מתורת המקובלות כמבואר
למעלה ולא מן המושכלות כמש' הרי"ב ש' רע' שכתב
שאם במשא ומתן צריך האדם לבקש המקום היותר בטוח
והיותר מפורסם בעושר ובידיעת המסחר כ'ש בעבודת
הבורא שאנו מוכרחים ליקח את הדרך היותר וראית אד'
זל. וא"כ אחי אנחנו שעובדים את הבורא במצותיו עפי'
חכמי ישראל המפורסמים בכל חכמות כיצד נניח זה הוראי
ולקח דבר בלא משען ומשענה ואפי' אב' ה'ו הלילה יש
איזה דבר שלא כהוגן לפי דעתכם עכ"פ אנו אין לנו שום
עון אשמה שכך הנהיגו אותנו אבותינו מלפנים וכך קבלנו.
נמצא שיש בידנו קרן קיימת וטענה מספקת. ויש לי ראיה
גדולה על זה ואינו ראוי לכותבה. לא כן אם נלך בדרככם
אשר בחרתם. מי זה ערב לנו שהוא המקום הבטוח ומי
יעמוד לנו ביום אף ה' וכי יפקוד מה נשיבנו טענה מספקת
להציל עצמינו מן הדין והכרח זה הוא מושכל ונאמן שאין
כל בעל שכל יוכל להכחיש אותי. וכו' אני אומר לדעתכם
שאתם בוחרים המושכלות כי לדעתנו אין לנו שום ריח
ספק כי כל מה שמקובל בידנו הוא אמת ויציב והרי אנו
סומכים על הראשונים ועל האחרונים דרך כלל ופרט מלב
ומנפשי. איך אפה נא אחי אל תרעו שובו בנים שובבים

upon them stronger and stronger; they will go from their evil to one still greater, to serve other gods, which neither ye nor your fathers knew; rouse yourself while it is yet time, spare your offspring, you may yet provide for the redemption of their souls; remember the admonition of the poet—

"When thou seest thy brother caught in a snare,
Hasten to his deliverance;
Redeem his soul from the ensnaring net,
For thou knowest not what a day may bring forth."

O, my dear brethren, take courage, and return to your brethren in love and affection; walk after the Eternal, your God, and His Law as interpreted according to the tradition bequeathed to us by our ancestors; follow it steadily and unconditionally, without swerving into any byeways; neither add to nor diminish from it. For my brethren and companion's sake, I will now say, "Peace be within thee."* Linger not to return; gird yourself with moral valour, then you will be valiant men; rest assured that you may sooner make an entire concession to us than we could concede a jot to you. No, my brethren, it does not become men of mind and experience, as you are, to embrace doctrines unsupported by traditional research and philosophical argument. Come, my brethren; draw near, my friends; let us be one people, and the day of that happy reunion we will make a day of feasting, rejoicing, and dispensing charity to the needy; and so it shall remain throughout all generations. We are ready to afford you every means and opportunity for investigation, if you will submit to the decision of the wise men of Israel, founded upon the Talmud and Poskim, to whom, and to whom only, we shall appeal for advice. Thus shall we repair the breach in our nation—a reparation which will be mutually beneficial in its results. Do you not yourself desire union and friendship among Israel? Above all, let me remind you that it is incumbent upon every Israelite, male and female, to have his children instructed in the language of your nation, viz. the sacred tongue. The social intercourse of a people consists in three things:—1. Joining together in eating and drinking; 2. Intermarrying; 3. Speaking the same language.

As to the first and second, we have no cause to complain; but as to the third, we are grieved to see that we are not closely united in language. What nation is there on earth who have themselves neglected their language as, alas! we have neglected ours? If you were to open schools for instruction in the Hebrew and Chaldee languages,

* According to the Talmud, this declaration of peace is addressed both to the righteous and penitent.

למה תהיו נרפים התבוננו וראו בניכם אשר יקומו מאחריכם כי לא ישמרו אפי' מה שאתם שומרים ולא יהיה להם מנהיג ודבר לנהל ולנחותם הדרך ויהיו אחרי כן המעט מכל העמים כי אפי' לחלוחית אהבה זו שבינינו וביניכם ברוב הימים נהר יחרב ויבש. ולא ימצאו להם קצין וראש ויגדל כאבם עד למאד ויצאו מרעתם ללכת לעבוד אלהים אחרים אשר לא ידעתם אתם ואבותיכם. מהרה חוסו על זרעכם להמציא להם פדיון נפשם ועל זה שר המשוור

כי תראה אחי בלכך בפח. מהר תמצא אליו פדיון יי.

חצל נפשו. ביד מוקשו. כי לא תדע מה ילד יום.

א"כ אחי התגברו באריות לשוב אל אחיכם באהבה ואהוה אחרי ד' תלכו בלי שום תנאים וגרעונות ותוספות כי אם על פי המפורש בפוסקי' ובקבלה שמסורה בידינו מאבותינו. תדעו כי תוכחת התשובה. תוסף תת אהבה. למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך אלן צדיקי' ובעלי התשובה. אל תאחרו לשוב התאורו והיו לבני חיל תדעו נאמנה שאתם בכללות יכולים לבוא אצלינו ואנחנו אפי' בפרטות לא נבוא אצלכם. ואפי' שיש אלינו אהבה גדולה סופה שתתהפך לאיבה. אל אחי אל למלכים דעתנים ופקחים שכמותכם לא נאה לכם להטפל בדברים כאלו שאינם מקובלים לכל מאמין ובעל שכל. בואו אחי בואו רעי תא נהוי לעמא חרא ואותו היום נעשה אותו יום משתה ושמחה ומתנות לאביוני' קבוע לדורותי. ובבואכם אצלנו נהיה לעם אחד וכל מה שתדעו ע"פ הדין והפוסקים יעלה בידכם והרי אני כעבד לפניכם ובמקום זה נאבד זמנינו לבקש תרופה לאומתינו במה שיעלה בידנו שאינו נגד הדת והקבלה ויכנימו עמנו כל חכמי ישראל ותהינו זוכים ומוזכים הלא אם אתם מבקשים אהבה ואחדות בין האומה הישראלית יותר ויותר היה לכם לתקן שכל ישראל אנשים ונשים יגדלו בניהם בבקיות לשון עמם הוא לשון הקדש שכבר נודע שעיקר האותה המדינית תלויה בג' דברי' א' אכילה ושתייה ב' חיתון

which are both indispensable to Judaism, how strongly would you cement the union and enhance the felicity of faith and peace. Do not our Christian brethren, (to their credit be it mentioned,) after a thorough knowledge of their native tongue, still eagerly pursue the study of the Latin and Greek languages, because of the technical and philosophical terms met with in their literature? Much more so we, whose faith and literature is closely interwoven with those two languages; why should we not rather cultivate those precious plants in preference to vain toys of imagination, which bear no fruit of joy but deep-rooted discord and implacable hatred.

I trust in God that this will be an acceptable time when my words will meet with a favourable reception, and that you will again join your brethren, the children of Israel. We will then have an opportunity, with the help of God, to consult together about the necessary improvements for the national welfare; you will thus furnish the means for renewing our youth "like the eagle;" and it shall come to pass, that in the place where it was said unto them, "Ye are not my people," there it shall be said unto them, "Ye are the sons of the Living God." Do not fear, nor be affrighted, for the gates of repentance are open unto you, (*vide* Ratbash Duran, sec. 69,) and our vocation is not to remove you still further from us, but to draw you near unto us in love and kindness; and God Almighty give you mercy!

In taking leave of the reader, I would beseech his indulgence and forbearance with any mistakes, small or great, or with any harshness of expression which might have unintentionally escaped my pen; and I have "a faithful witness in Heaven" that it is far from my desire to give any provocation or offence to any man. I am fully conscious of my inability and insignificance, and only take credit for the purity of my motive. And whoever judges me favourably may be also favourably judged before the throne of God. This is the prayer of one who bitterly beweeeps the exile in spirit, and deeply bewails the separation of brother from brother. May the Lord grant to bring back the outcast, and exalt the horn of his anointed. Amen.

MOSHE ISRAEL HAZAN.

זה עם זה. ג' אשר ישמעו איש שפת רעהו והרי שתיים הראשונות הנה באו והג' צרת הלשון מרקדת בינינו שהן בעון בלע ה' פלג לשונינו. ומי בכל עמי הארצות אשר איברו לשונם כמונו בעונות אבל אם היתם משתדלים במקום זה ולפתוח בתי לימוד להק ולשון כלדי שהוא מוכרח כמה היינו מרוחיים אמונה ואהבה אמת ושלום. והרי הנוצרים אחרי שבקאים בלשונם עכ"ז משתדלים להתלמד לשון יוני ולשון לאטין על כנהו עם הגראמאטיק מפני איזה מילות מחכמת הפלסופיא הבאות בתוך לשונם וע"ז טורחים ללמוד כל הלשון על משפטו והאמת אתם כ"ש אנחנו שעיקר אמונתנו וחכמתנו תלויות ב"ב לשונות הללו ולמה לא נשתדל יותר מכל אלו ההבלים אשר לא יעשו פרי למאכל כי אם פרי המחלוקת והפירוד לדורי דורות. ועוד יש לי דברים רבים מושכלים ולא יכולם המגילה לכתבם. בה מבטחי שיהיה עת רצון שיקבלו דברי ברצון. ותחורו לבקש את אחיכם בני ישראל. ובע"ה פה אל פה נדבר כמה תיקוני לכללות האומה ותהיו אתם סיבה לחדש כנשר נעוריהם והיה במקום אשר יאמר לכם וכו' יאמר לכם בני אל חי. ואל תתיראו ואל תתבהלו כי שערי תשובה המה פתוחים לכם כמו שכתב ר"ש ב"ש דוראן. בסופן פ"ט שאתם כישראל! לכם דברי ואין להבהיל אתכם כי אם להשתדל למשוך אתכם בחסד וברחמים וע"ש. והאמת אתו כי אנשים אחים אנחנו אם תחזור חס' נפשינו בזכות החדש הזה חדש רחמי אל שדי יתן לכם רחמי ותחזור להיות הא' אחים ולא יתפרדו והוא אלול ר"ת אני לדודי ודודי לי ונגילה ונשמחה בכם ככל אות נפשינו ונפשכם ואת כל אלה סוף דבר הקול היה מן העפר אבק סופרים הכותב מכתב הזה פורס סוכת שלום על כל ישראל ומבקש מחיל וסליח וכפרה מאת השי"ת אם שגיתי באיזה דבר קטון וגדול אשר לא כדת וגם אני שואל מחיל מכל קורא המכתב הזה ומכ"ש בעל המכתב הא' אם ח"ו יצא מתחת ידי דבר שלא בשורת דרך ארץ כי עד בשחק נאמן כי לא באתי עד פה ח"ו לקנטר או להכעיס.

וְאִם אָדָם חָלִילָה לִּי כִּי מִה אֲנִי עֹפֵר לְדוֹשׁ אֲבִן מִרְמָס
 ק וְנָתַי מִכָּל אָדָם וְאִינִי רֹאֲוִי לְהַקְנִיט אִפִּי לְקַטֵּן שְׁבַקְמָנִים
 וְיֵן אוֹתִי לִכְפָּ זָכוֹת ה' יְדִינָהוּ לִכְפָּ זָכוֹת הַכִּיד הַמֶּר וְנֹאנָח
 מִלֹּוֹת הַנֶּפֶשׁ הַשְּׁכֵלִית וְאֱלֹהִית וּבֹכָה וּמִתְאַבֵּל עַל פְּרִידַת
 אֲחִיו כַּפְרִידַת הַצִּפּוֹרֶן מִן הַבֶּשֶׁר אֲחִי בֵּית יִשְׂרָאֵל הֲרִינִי
 כִּפּוֹתָם יוֹאֵל אֱלֹהִי לְהַשִּׁיב אֶת שְׁבוֹתָם. " וְקָרַן לְדוֹד יִצְמִיחַ"
 וְהוּא הַשֹּׁפֵל מִכָּל אֲנָשִׁים:

מִשִּׁיחַ ס' מ' י

הַשְּׁמָמוֹת

שִׁיךְ לִדָּף ה' שִׁי ב' אַחֵר תִּי כִישְׁעִישׁ:

וְעִי רָשִׁי בָּמָס תַּעֲנִית דְּכִיא עִיא דִּיה מִלֶּךְ רִי וּלְ מִנְהַג
 הוּא מִי שְׁהוּא רֹאשׁ יִשְׁבֵּה הִיוּ מִגְדִּלִּין אוֹתוֹ וּמַעֲשֵׁרִין
 אֵלָיו עֵבֶר וְעִיין תִּשְׁבֵּן הָא' ס' קָמַב' בְּאוֹרֶךְ וְעִי מִזְבַּח אֲדָמָה:

שִׁיךְ לִדָּף ה' שִׁי ב' אַחֵר תִּי שְׁלֹשֶׁלַת יוֹסֵם וְעִיין בִּאֵה' מ
 אֲהַע ס' ב' דִּק' ס' וְעִיין בִּאֲחֵרוֹנִים: